

Bir kadınla, bir erkeğin hücrelerinde hayat bulup; şu aleme gönderildiğinde, doğuşunla gelen şenliği ve alnına dokunan okşayışları görmüştün ilkin. Senin için sevinç gözyaşları dökenler, kulağına ezan okuyanlar, istikbalin için hayal kuranlar vardı yanında. Ama aslında doğarken de yaşarken de ölürken de hep yalnızdın! Ne çok sevgi sözcükler işittin! Ne kadar uçurtmalar uçurdun gökyüzünde, Çocukluğunda her şeyin iyi tarafını görür ve hayal ederdin değil mi? Her şey benim sanırdın! Ama hiç biri senin bir parçan değildi; Senden uzak, senden ayrı bağımsız nesnelerdi.

Büyüdün, artık erişkin bir insandın. Belki de yaşamın en güzel çağında makam, mevki ve arkadaşlara eriştin. Telefonlar susmuyor, arkadaşların, yakınların bir an olsun seni yalnız bırakmıyorlardı. O günlerde çevrende çok insan vardı ve kendini dünyanın merkezinde görüyordun. Sandın ki bütün insanlık senin yanında. Seninle kol kola. Onları her an yanında ve yakınında hissediyordun. Bu sana büyük bir enerji vermekteydi. Sarsılmayacak bir taht kurduğunu sandın. Ama bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir rüya idi! Bu insanların aslında kendilerini sevdiklerini ve sana gösterdikleri ilgi ve tazimlerin de kendilerine olan sevgi ve yönelimlerinin bir göstergesi olduğunu hiç anlayamadın. Senden çok senin sahip olduğun imkanlara yakın olan ve seni de bunun için kabul eden insanların gerçek yüzlerini hiçbir zaman göremedin. Senin imkanlarından menfaatlenmek isteyen o yalancı bakışların neleri gizlediklerini, nelere değer verdiklerini fark edemedin. Çünkü bu sahte ilgi seni de büyülemiş ve etki altına almıştı.

Sahip olduğun imkanlar arttıkça çevrendeki insan sayısı da o kadar artıyordu. Ve sen, güneşin senin için doğduğunu yağmurun senin için yağdığını ve çiçeklerin senin için açtığını sanıyordun. Ama bu doğru değildi. Doğru belki sen vardın orada. Ama hep yalnızdın..! Ama bunu hiç anlamadın. Bazen evde kendinle baş başa kaldığında, başını avuçlarının içine alıp etrafındaki insanların senden uzaklaştığını görür gibi oluyor ve yalanın kokusunu hissediyordun ama bu sana büyük bir acı veriyordu. Çünkü gerçeği düşündüğünde her şey darmadağın oluyor ve sen de neyi nasıl görmek istiyorsan öyle görüyordun... Gerçeği görmek ve hissetmek büyük acı veriyor değil mi? O vakit içinde ne varsa sarsılıyor ve sanki bir iç depremin enkazında kalıyorsun. İşte o anlarda hissediyorsun yalnızlığını. Başın dönüyor. Kaçmak istiyorsun düşüncelerinden. Ağlamak, bağırarak ve bir bahar rüzgarının sırtında, bulunduğu yeri terk etmek istiyorsun. Boşluğa öylece bakıyor: Neyim ben? Kimim? Nereden geldim? Nereye gidiyorum? Diye Soruyorsun. Aslında mutsuzluğunu saklayan yalnızlığının o an farkına varıyorsun. Kendinle baş başa kaldığın anlarda.

Fatma Tuncer